

Az öthónapos Könyvtárosképző Iskola végzett hallgatóinak találkozója

A Népművelési Minisztérium Könyvtárosképző Iskolája 1953 november 20-ára meghívta az ez év február végén végzett hallgatóit: beszéljék meg kilenchrónapos gyakorlati tapasztalataik alapján, mennyiben felel meg az iskola tananyaga és módszere azoknak a követelményeknek, amelyek a járási, városi, üzemi vezető és beosztott könyvtárosok előtt állnak, hogyan hasznosították a hallgatók az iskolán tanultakat. A találkozón, melyet Dobos Piroska, az iskola vezetője hívott össze, három rövid előadás hangzott el. Udvarlaki Györgyi, a komlói Városi Könyvtár vezetője elmondta, hogy könyvtárirányító munkájában milyen problémák merültek fel, hogyan oldotta meg ezeket az iskolán tanultaknak a segítségével, Gaál Róbert, a nagykanizsai Járási Könyvtár munkatársa a könyvtáros agitációs és propagandamunkájáról beszélt, Kardos László, a Borsod Megyei Könyvtár szervezője pedig a könyvtártechnika kérdéseiről. Mindhármuk véleménye az volt, hogy az iskolában tanultakat át tudták vinni a gyakorlatba. Udvarlaki Györgyi elmondta: igen jó hasznát vette annak, hogy az iskolában önálló munkára, a feladatok önálló megoldására nevezték. Gaál Róbert az itt megtanult könyvkiállítás rendezésének vette jó hasznát. Mindhármán és a hozzászólók is helytelenítették azt, hogy az iskoláról kikerülve, nem részesültek többé rendszeres továbbképzésben, bár a gyakorlat, a könyvtármunka fejlődése mind újabb és újabb kérdések megoldását teszi szükségessé. Kardos László elmondotta pl.,

hogy ők az iskolán megtanulták a helyes leltározást. A helyzet azonban az, hogy a falusi népkönyvtárakban, de egyebütt is, más és más rendszer szerint vezeték a leltárkönyvet. A könyvanyagok újra leltározására nem mindig van mód, ez rendkívül nagy munkával járna. Ezért feltétlenül szükséges lenne, hogy cikkek foglalkozzanak azzal, hogyan lehetne a meglévő leltárkönyveket kijavítani, egységessé tenni. A Népkönyvtári Központ új nyomtatványait is bírálta.

A hozzászólók túlnyomó többsége a saját munkájáról és nehézségeiről számolt be, megemlítve azt, mivel járult hozzá az iskola problémái megoldásához.

A végzett hallgatók értekezlete kétségkívül helyes és jó kezdeményezés volt. Számos olyan probléma merült fel, amelyet könyvtárügyünk vezető szerveinek meg kell oldaniok. Kár, hogy a felszólalások jórésze keveset, vagy egyáltalában nem foglalkozott az iskola munkájával és éppen erről a kérdéstről nem alakult ki élénk vita. Úgy gondoljuk, ha a három bevezető előadás helyett csak egy lett volna és ez az egy élesen felveti a könyvtárosképzés problémáit, elmondva azt, hogy az elmúlt kilenc hónapban mennyit haladtak az előző tanfolyamhoz képest, mit csinálnak már másképpen és azt is, hogy miben bizonytalanok még, miről nem tudják azt, hogy hasznosítható-e a gyakorlatban — akkor a felszólalásokat egységesebb mederbe tudták volna terelni és a végzett hallgatók több segítséget adtak volna az iskola munkájához.

KITÜNTETETT KÖNYVTÁROSOK

A Minisztertanács Goriupp Aliznak, az Országos Széchényi Könyvtár munkatársának a könyvtárügy terén végzett kiváló munkájáért a Munka Érdemérmét adományozta.

A Népművelési Miniszter a Szocialista Kultúráért jelvényt adományozta a népművelés terén végzett kiváló munkájukért a következő könyvtárosoknak:

Waldapfel Eszter, az Országos Széchényi Könyvtár helyettes vezetője, Sallai István, az Országos Széchényi Könyvtár Módszertani osztályának vezetője, Tóth József, a Vas Megyei Könyvtár vezetője, Huszár Rezső, a gyomai Járási Könyvtár vezetője és Erdélyi Béla, a tiszánánai népkönyvtár vezetője.